

РЕШЕНИЕ

№ 27423

гр. София, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 28.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **12141** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Производството е образувано по жалба № 44478/11.12.2023 г. по описа на АССГ, депозирана от Ц. В. П., ЕГН [ЕГН], изтъпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора С., срещу Заповед №543/26.10.2023 г. на началника на Затвора С., с която е отменил своя Заповед № 520/23.10.2023 г.

В жалбата се сочи, че обжалваната заповед е издадена в нарушение на материалния закон и на административнопроизводствените правила. В жалбата е посочено, че липсват правните основания на чл. 170, ал. 2 ППЗИНЗС. Посочват се като нарушени разпоредбите на чл. 26, ал. 1 АПК, на чл. 34, ал. 1 АПК.

Жалбоподателят иска от съда да бъде отменена обжалваната заповед като незаконосъобразна и необоснована, постановена в нарушение на материалния и процесуалния закон.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез процесуалния си представител адв. М. поддържа жалбата си и моли съда да отмени обжалваната заповед, с която му е отменена заповедта за работа. Претендира разноски.

Ответникът Началник на Затвора – [населено място], не се представлява.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява.

Съдът, след като се запозна с доказателствата и доводите на страните, намира за установена, следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят Ц. В. П., изтъпява наказание „лишаване от свобода“ в Затвора –

[населено място].

На 23.10.2023 г. началникът на Затвора – [населено място] е издал Заповед № 520 относно възлагане на работа на лишения от свобода П. да работи като санитар /М.Ц.Корпус/.

На 23.10.2023 г., около 17:00 ч., при проверка на личните вещи на лишения от свобода Ц. В. П., са открити неразрешени вещи и предмети: 1 бр. телевизор, 1 бр. вѐже за скачане, 2 бр. метални тави, 1 бр. постелка за фитнес. Вещите са иззети с протокол. Прието е, че с действията си лишеният от свобода М. И. З. е нарушил чл. 96, т. 3 и чл.97, т.1 и т. 5 ЗИНЗС, което представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 100, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от ЗИНЗС.

Предвид извършеното нарушение, със заповед № 543 от 26.10.2023 г. началника на Затвора – [населено място] е отменил заповед № 520 / 23.10.2023 г. и е разпоредил лишеният от свобода Ц. П., да бѐде освободен от работа. Заповедта е била връчен на жалбоподателя, който се е запознал с нея на същата дата, видно от поставения собственоръчен подпис, както и от приложената по делото декларация.

Със заповед № 478 от 13.11.2023 г. на Началника на Затвора – С., по повод установеното на 23.10.2023 г. нарушение, на Ц. В. П. е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение”. Наказанието е наложено на основание чл. 102, ал. 1 ЗИНЗС, като са взети предвид характерът и тежестта на извършеното нарушение, цялостното поведение на лишения от свобода, както и здравословното му състояние.

По делото е приложена докладна записка от инспектор социална дейност и възпитателна работа до Началника на Затвора – С. (л. 21 от делото). Докладната записка е от дата 02.11.2023 г. В докладната записка е отразена фактичката обстановка от проверката на личните вещи Ц. В. П. по повод преместването му от 12-та в 9-та група от дата 23.10.2023 г. Докладната записка е докладвана на началника на затвора – С.. Върху самата докладна е положена резолюция „Да се издаде заповед за наказание и заповед по чл. 122, ал. 2”, като е посочена датата 07.11.2023 г.

Недоволен от тази заповед Ц. П. е упражнил правото си на съдебно оспорване пред АССГ.

Горната фактическа обстановка се установява от приетата по делото административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок (предвид липса на посочване в акта в какъв срок и пред кой орган може да се обжалва) от надлежна страна, при спазване изискванията на закона, срещу административен акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред. Съгласно § 46, ал. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗИНЗС (Нов – ДВ, бр. 105 от 2020 г.), разпоредбите на глава десета от Административнопроцесуалния кодекс се прилагат и в случаите, когато не е предвидено изрично в този закон обжалване на индивидуални административни актове на органите по изпълнение на наказанията. Производствата се разглеждат пред административния съд по местоизпълнение на наказанието. Решението на съда е окончателно. В случая не е предвидено обжалване на процесната заповед нито по административен, нито по съдебен ред. Допустимостта на жалбата се обуславя и от разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България, според която гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат освен изрично посочените със закон. В този смисъл е и съдебната

практика - Определение № 9820/26.06.2019 г. на ВАС, III-то отделение, по адм. дело № 6304 / 2019 г., поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган в пределите на неговата законова компетентност по място, време и степен.

Съгласно чл. 41, ал. 1 от Наказателния кодекс (НК), изтърпяването на наказанието лишаване от свобода се съпровожда с подходящ, съответно заплатен общественополезен труд, чрез който се цели превъзпитанието на осъдените, както и създаването и повишаването на тяхната професионална квалификация, а с чл. 41, ал. 3 от НК е регламентирано, че положеният труд се зачита за намаляване срока на наказанието, като два работни дни се считат за три дни лишаване от свобода.

Според чл. 172, ал. 1 от ЗИНЗС лишените от свобода участват в трудовата дейност основно с цел ресоциализацията им, като работата, която изпълняват се определя от администрацията, съгласно изрично посочените критерии по чл. 172, ал. 2 от ЗИНЗС и чл. 164 от ППЗИНЗС. Лишеният от свобода с оглед спецификата на правното му положение, не е страна по трудово правоотношение. Т. като правоотношение между равнопоставени субекти не възниква между него и администрацията на Затвора. Действително ЗИНЗС препраща към трудовото законодателство и Кодекса на труда, но само относно условията на труд и продължителността на работния ден на лишените от свобода, както и за имуществената им отговорност за неуредените в специалния закон въпроси (аргумент от чл. 173, ал. 2 от ЗИНЗС, чл. 79, ал. 1 от ЗИНЗС и чл. 127 от ЗИНЗС; чл. 168, чл. 169, ал. 1 и чл. 172 от ППЗИНЗС). Правата и задълженията на лишения от свобода, полагащ труд са уредени в ЗИНЗС и детайлизирани в ППЗИНЗС и не се определят от някое от основанията за възникване на трудово правоотношение, измежду които и трудов договор.

Предвид нормите на чл. 172, ал. 2 от ЗИНЗС и чл. 164 от ППЗИНЗС, както назначаването, така и прекратяването на трудовата дейност на лишения от свобода е правомощие на началника на затвора, който действа в условията на оперативна самостоятелност по целесъобразност.

В случая няма спор, че на жалбоподателя е възложено да работи като санитар, като с оспорваната заповед актът, с който е извършено, това е отменен.

Процесната заповед е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката – в случая това са описаните по-горе протоколи за претърсване и обиск, заповед за налагане на дисциплинарно наказание на жалбоподателя, както и докладните записки, включително и обясненията на Ц. П..

Настоящият съдебен състав обаче приема, че оспореният акт е издаден в нарушение на материалния закон. На практика срещу Ц. П. е издадена заповед за налагане на дисциплинарно наказание и заповед за прекратяване на работата, която той е извършвал. Тоест, едни и същи факти са послужили за издаване на два различни административни акта. Доколкото заповедта за налагане на дисциплинарно наказание не е предмет на съдебен контрол по настоящото дело, то тя не трябва да се проверява за съответствие с материалния закон. Проверката на оспорената в настоящото съдебно производство заповед обаче сочи, че тя е издадена в противоречие с разпоредбите на чл. 170, ал. 2 и ал. 3 ППЗИНЗС. Фактите, посочени в хипотезата на правната норма на чл. 170, ал. 2 и ал. 3 ППЗИНЗС, се различават от фактите, които ЗИНЗС предвижда, че

водят след себе си до налагане на дисциплинарно наказание.

Съдът намира за нужно да изложи, че съгласно чл. 170, ал. 2 и ал. 3 от ЗИНЗС негативното отношение към трудовата дейност, като системно неизпълнение на трудовите норми, неуплътняване на работното време, отклонение от работното място, отказ от работа и други тежки нарушения на трудовата дисциплина, се считат за утежняващо обстоятелство при разглеждане на правното положение на лишените от свобода. В случаите по ал. 2 или при обективна невъзможност за изпълнение на възложената работа участието в трудова дейност се прекратява с писмена заповед на съответния началник.

В процесния казус не е налице обективна невъзможност за изпълнение на възложената работа. Настоящият състав намира, че дисциплинарното нарушение, извършено от Ц. П., не попада в приложното поле на чл. 170, ал. 2 от ППЗИНЗС – същото нито съставлява негативно отношение към трудовата дейност, нито отказ от работа, нито пък макар да е нарушение на дисциплината в затвора, съставлява тежко нарушение на трудовата дисциплина. Напротив, в административната преписка липсват данни жалбоподателят да не е извършвал дейността си, респ. да се е отклонявал от работното време или място. Притежанието на гореизброените забранени вещи само по себе не съставлява „тежко нарушение на трудовата дисциплина“ по смисъла на чл. 170, ал. 2 от ППЗИНЗС, което да е основание за прекратяване на участието в трудова дейност.

По изложените съображения съдът намира жалбата за основателна – издадената заповед е незаконосъобразна, поради което същата трябва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски по делото. Претенцията е своевременно заявена в хода по същество. По делото от жалбоподателя е внесена държавна такса в размер на 10 лева за производството пред настоящия съдебен състав и 30 лв. за производството пред тричленен състав на АССГ. На основание чл. 226, ал. 3 АПК, съдът дължи произнасяне и по разноските, направени е пред по-горната инстанция. Представен е договор за правна защита и съдействие между адв. М. и жалбоподателя. В него е отразено обстоятелството, че възнаграждението е в размер на 1000 лева. Съдът намира, че приложима е разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно която при административни дела без материален интерес размерът на минималното възнаграждение е 1000 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София град, III отделение, 57 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. В. П., ЕГН [ЕГН] – изтърпяващ наказание „Лишаване от свобода“ в Затвора-С., 12 група, Заповед №543/26.10.2023 г. на началника на Затвора С., с която е отменил своя Заповед № 520/23.10.2023 г., с която на лишения от свобода П. е възложено да работи като санитар.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерството на правосъдието, адрес: [населено място], [улица], да заплати на Ц. В. П., ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 1040 (хиляда и четиридесет) лева.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно § 4б, ал. 1 от Допълнителните

разпоредби на ЗИНЗС.